

~~Seori Boorbor~~

51

## Elogi a la tempesta

Estavem farts de sol i de bonança. La bonança era la mort del blatdemoro i dels raïms; un tou formidable de pols en les carreteres, l'estroncament de les dents i el negoci del qui-osc de Canaletes. Deu fa les coses ben fetes, quant li plau fer-les.  
Amb llamps i trons dona la seva llei als homes en la muntanya del Sinai, amb llamps i trons dona les pluges estivals i apaga la set de camps i ~~vinyes~~. No hi ha festa sense foc d'artifici i el ploure és festa i abundor i la generositat celestial ens paga el pirotècnic.  
Molt han cregut que les tempestes eren una manifestació de la ira divina. Com compensar l'ira amb l'ofrena, el furor amb el benefici? La concepció d'un amo reganyós que barreja l'almoina amb el dictari, no dignifica gaire al esclau ni al senyor.



Es preferible creure que el bon Seny està com  
 pulent, tan feixuc ~~diemmenitat~~ que en apro-  
 par-se a nosaltres ~~te tenim dels~~ <sup>la remor dels sons,</sup> passos uns eipor-  
 da i el colpejar dels seus talons, tres guspires  
 dels nervis.

Heu estat en gràcia aquesta nit. Ell ha  
 passat damunt nostre sotraguejant el tra-  
 pe, regadora en ma, curós del seu feston,  
 la terra començava a esguardar-se i devenir  
 eiporca.

Tot és que no eren neurastènic, han per-  
 tit un benestar i una il·lusió misteriosa.  
 Una soneta dolça, fardoral, un cloia d'ulls bressa-  
 da pel repicar dels païes en les corredors dels  
 balcons, en les empedrats i en les fulles dels arbres,  
 entrenen en nostres cambres, flommarades de llum  
 freda i verdora, l'ona d'un retruny seguit, pregon,  
 amb sonoritats de bombes creixia i decreixia en l'espai.  
 Per la durada ~~de la~~ <sup>de la resonància</sup> indevenimen el el grup



turgència i complicació de la tofa nuvolosa que  
ens cobria. L'instint pages i agricultor s'alegrava en  
mig de la semi-inconsciència d'un dolc sopor. Comen-  
çaven, patates, faves, fassolots, mill, panís i tota mena de torda-  
nies, diuen amb el cor endormiscat. Era un sentiment  
aquest senge egoïsmes, de pura germanor cristiana;  
car nosaltres els homes de lletres, ~~semprem~~ <sup>semprem</sup> sempre  
en aigües per pluja que caigui.

A vegades, a penes entrebaltats, ja en l'altre  
mon, una detonació espaventable, violenta,  
com la de tots els canons d'Espanya dispa-  
rats a l'hora (tenim dels canons d'Epa-  
nya una idea apropiada, però no es pas  
molt afalagadora) ens produïa men-  
surt tonificant, desvetllant nos.

Sentim, llavors la necessitat de no per-  
dre un espectacle rar i grandios.  
Apartàvem la cortina, entrebriem la persia-  
na i miràvem en l'aire. Flampava pels cua-  
tre costats. En l'horitzó s'hi dibuixaven ins-  
tants de celatges trágics. Bambolines de nu-  
volades monstruoses sobre fonsos acharits de  
bungalos, parvacs negres navegant en apo-



Leosis de resplandors titil. lants; zik-zacs  
 que persistien en la retina entre unes te-  
 nibres d'enlluernament i tota la confusió  
 arquitectonica de la ciutat i del cover-  
 tic de bromes tempestuoses, ~~assibuentant~~ <sup>assibuentant</sup> se en  
 el sorgir poipant d'una fogonada elec-  
 trica.

Mentre la ciutat era estandida a raig  
 desfet, el reuma ~~essava~~ <sup>mossava</sup> les articulacions  
 i el llet en somreia en la penombra.  
 Per fi, el contemplatiu, l'agrícola, el barba,  
 en cessar els espatecs i en allunyar-se el te-  
 ror atremor ha fruit d'un repos imponde-  
 rable, celestial.

L'ultima sensacio es una flaira delitosa  
 i horta que venia del carrer pels junts de la  
 persiana. ~~ii una forca remor que s'allunya.~~

~~Quinquemati seguia tirant un nen, en l'espada de.~~  
~~la son pare! - Papà, papà, els migros ataquen la~~  
~~Melilla del Cel.~~  
 Prudenci Bertrana.

35